

grupper ud over dem, vi kalder det primære sundhedspersonale, som man så skulle hente ud af vores sygehusvæsen eller primære sundhedsvæsen i øvrigt.

For det andet føler vi os ret overbeviste om, at på lige nøjagtig et område som alkoholbehandling kan det at få behandlingen til at lykkes være meget afhængig af, at man har en tilknytning til en arbejdsplads, altså det, at man har en kollega omkring sig, det, at man har indgået en slags aftalekontrakt med sin kollega, med sin virksomhed, med sin ledelse, og det, at der er noget at komme tilbage til.

Hvis man har været i kontakt med den her problemstilling, og det tror jeg mange af os på forskellig vis har været, så ved man, at det også er noget med, at når man sidder med den pågældende medarbejder eller den pågældende person, og når den pågældende er blevet motiveret til at gå i gang med en behandling, er det noget, der skal ske meget omgående. Derfor kunne jeg også godt ønske – sagt til hr. Frank Aaen – at det er dét, der ligesom er princippet i det her. Det burde jo sådan set være gældende i det hele taget.

Ud over det tror jeg, at det, at man bevarer sin tilknytning til arbejdspladsen, er en afgørende faktor for, at det lykkes. Og derfor ligger der jo også i forhold til de virksomheder, som vil engagere sig på det her felt, en virksomhedsforpligtelse, nemlig den, at man ikke i forhold til en medarbejder, der har et problem, starter med at fyre den pågældende. Det vil gøre det endnu vanskeligere for mange at overvinde det inde i dem selv, der skal til for at mobilisere de kræfter, der nu skal mobiliseres, og som vi ved kan det være meget, meget svært for den enkelte. Derfor har det spillet afgørende ind i forhold til de overvejelser, vi har gjort her.

Endelig har det været afgørende for regeringen, at det er et forslag, som omfatter alle medarbejdere. Jeg er ikke enig med hr. Frank Aaen i, at der er nogen form for uklarhed på det punkt i lovteksten. Hvis hr. Frank Aaen tager forslaget og ser under § 30, stk. 2, så står der direkte:

»Det er en betingelse for skattefriheden efter stk. 1, at der foreligger en skriftlig lægeerklæring.« Og så fortsætter det: »Det er endvidere en betingelse, at udgiften afholdes som led i

arbejdsgiverens generelle personalepolitik for alle virksomhedens medarbejdere, herunder at en af arbejdsgiveren tegnet forsikring omfatter alle medarbejdere.«

Sagt præcist betyder det, at hvis man har ansat en rengøringsassistent på deltid, og hvis virksomheden siger, at denne ikke er omfattet af det her, så er der ingen af virksomhedens medarbejdere, der er omfattet. Så præcist kan det siges.

Det er selvfølgelig noget, som er meget svært for skattemyndighederne at kontrollere, og derfor ligger der her i sagens natur en opgave for tillidsmændene, for samarbejdsudvalgene og medarbejderne på den pågældende virksomhed: at sørge for, at det også bliver håndhævet.

Det jo en metode, vi anvender mange andre steder, og forudsætningen for, at vores samfund kan fungere på en række områder, er, at man også har et samspil med de tillidsfolk, der sidder med forskellige opgaver rundt omkring i vores samfund. Det gælder også her.

Lovreglen – og det er stadig til hr. Frank Aaen – er meget klar og meget præcis, og jeg har svært ved at se, at den vil kunne fortolkes på anden måde. Hvis det er sådan, at der skulle være nogen tvivl om fortolkningen, vil jeg i og for sig anbefale udvalget, når det afgiver betænkning, at præcisere det lige så stærkt, som jeg har forsøgt at gøre det. Jeg vil gerne komme med en udtalelse til udvalget, som kan blive optrykt, hvis det er sådan, at der er ønske om det, og derved også præcisere det på den måde, for det er en helt afgørende forudsætning.

Med de bemærkninger skal jeg endnu en gang takke for venlig og bred tilslutning til forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.